

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce V.S.,** proti **žalovanému Ministerstvu obrany, Tychonova 1, Praha,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2000, č. j. 45/3-3022/2000-3071,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 13. 6. 2000, č. j. 45/3-3022/2000-3071 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 18. 7. 2000 se žalobce domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2000 č. j. 45/3-1986/2000-3071.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je zmatečné, neboť ruší již doručené rozhodnutí a nařizuje jeho vrácení žalovanému, dále mění ve výroku odůvodnění, nevyhovuje odvolání a potvrzuje napadené rozhodnutí. Dle žalobce správní řád nezná institut zrušení rozhodnutí a jeho vrácení orgánu, který jej vydal. Obnova řízení nařízena nebyla, ani jiné přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Dále žalobce uvádí, že sám žalovaný nemá jasno v problematice reatestací podle RMO č. 015/1990. Dle žalobce je sporné, zda se reatestace týkají pouze důstojníků působících ve vojenském obranném zpravodajství, nebo i vojáků, kteří v této složce armády působili již dříve. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za zmatečné a nespravedlivé, vydané na základě špatného posouzení, jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil rozhodujícímu orgánu zpět a vyslovil právní názor, že žalobce je osobou splňující podmínky § 165 odst. 8 zák. č. 221/1999 Sb.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při opětovném prověřování údajů o průběhu služby vojáka z povolání v osobním spise žalobce bylo zjištěno, že při zpracování podkladů pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i pro rozhodnutí odvolacího orgánu došlo k omylu, následkem kterého dospěly oba orgány k chybnému závěru. Bylo zjištěno, že žalobce byl zařazen v bývalé vojenské kontrarozvědce, a to do 19. 6. 1990, resp. do 30. 6. 1990. Dnem 16. 7. 1990 byl žalobce ustanoven do funkce starší důstojník pracoviště operačních dozorčích Výzkumného spojovacího pracoviště 080 Západního vojenského okruhu a tedy v době provádění reatestací podle RMO č. 015/1990 nebyl zařazen ve vojenském obranném zpravodajství. Z toho důvodu vydal odvolací orgán nové rozhodnutí o odvolání č.j. 45/3-3022/2000-3071 ze dne 13. 6. 2000, kterým bylo rozhodnutí o odvolání č. j. 45/3-1986/2000-3071 ze dne 26. 5. 2000 (které do doby nového rozhodnutí o odvolání nenabylo právní moci) zrušeno, a změněna část jeho odůvodnění.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 1. 2000 Vojenský úřad sociálního zabezpečení v Praze zamítnul žádost žalobce ze dne 15. 11. 1999 o obnovu výplaty výsluhového příspěvku s odůvodněním, že žalobce se sice podrobil dobrovolné reatestaci, nesplňuje však podmínky RMO č. 015/1990, neboť v době dobrovolné reatestace podle RMO č. 015/1990 nabyl zařazen na funkci ve Vojenském obranném zpravodajství. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 1. 2000 odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1986/2000-3071 tomuto odvolání vyhověl a odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Vojenskému úřadu sociálního zabezpečení k novému rozhodnutí. Dalším rozhodnutím ze dne 13. 6. 2000, č.j. 45/3-3022/2000-3071 žalovaný své rozhodnutí ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1986/2000-3071 zrušil (bod. č. 1 výroku), současně v odůvodnění zrušeného rozhodnutí vypustil text druhého odstavce, který nahradil novým textem (bod. č. 2 výroku) a současně odvolání žalobce nevyhověl a ostatní části napadeného rozhodnutí potvrdil (bod. č. 3 výroku).

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí a došel k závěru, že žaloba je důvodná.

Dle čl. 2 odst. 3 zák. č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Pro organizaci a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplatě platí mimo zákona č. 221/1999, o vojácích z povolání, ustanovení § 9, § 110 – 112 a § 117 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci provádění sociálního zabezpečení (dle § 142 odst. 4 zák. č. 221/1999 Sb.), a zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Žalovaný v řízení o výsluhových náležitostech tedy musí při vydávání správního rozhodnutí postupovat v souladu s těmito právními předpisy.

Dle § 111 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení platného ke dni vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1986/2000-3071 (dále jen „zákon č. 582/1991“) lze proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva obrany o dávce podat písemně odvolání do 15 dnů u orgánu, který je vydal. Orgán, který napadené rozhodnutí vydal, může odvolání sám plně vyhovět; neučiní-li tak, je povinen nejpozději do 30 dnů od podání odvolání předložit je orgánu příslušnému k rozhodnutí o odvolání. Odvolacím orgánem je služební orgán nejblíže nadřízený služebnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 60 dnů ode dne podání odvolání; pokud nelze v této lhůtě o odvolání rozhodnout, musí být oprávněnému písemně sděleny důvody a doba, během níž se o odvolání rozhodne.

Dle § 3 odst. 1 správního řádu správní orgány postupují v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Dle § 3 odst. 4 správního řádu rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností. Dle § 46 správního řádu rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Dle § 47 odst. 2 správního řádu výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Žalovaný v záhlaví napadeného rozhodnutí uvádí, že vydal rozhodnutí za použití § 111 zákona č. 582/1991 Sb. Toto ustanovení, jež je podrobně citováno výše, však správnímu orgánu neumožňuje poté, co ve věci rozhodnul, o téže věci téhož účastníka znovu rozhodnout. Jestliže se tedy žalovaný ustanovením § 111 cit. zákona neřídil, ač na něj odkazuje, bylo jeho povinností uvést, podle kterého právního předpisu postupoval a proč. Pokud tak neučinil, nelze jeho rozhodnutí přezkoumat.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud se s ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezabýval námitkou žalobce týkající se reatestací dle rozkazu ministra obrany 015/1990.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v tomto řízení úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, soud proto uložil žalovanému uhradit žalobci částku 1000 Kč v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu